

A kapu

Késő ősze járt már az idő, és a kis rét előtt, a telihold alatt két alak körvonalai rajzolódtak ki. Árnyékuk rávetült a különböző színekben pompázó réti virágok és a fűfélék száradó leveleire, amelyek már jelezték a tél lassú közeledtét. Az enyhe légmozgás következtében a lándzsás útifű, az apró szulák és a szarvaskerep mellett a vad lucerna lilás, fakuló szirmai száraz csilingelésbe kezdtek.

– Nemsokára itt a pillanat! – mondta Boncor.

– Igen! – válaszolta Zorgó határozottan.

– Nagy feladat vár ránk, nagyon izgulok – mondta Boncor, majd hozzátette: – Te mit gondolsz, sikerül kapcsolatot teremteni?

– Igen, legalábbis azt hiszem. Én is nagyon nyugtalan vagyok, a szívverésemet itt érzem a torkomban.

Majd pixin szokás szerint elkezdtek felemelni a jobb kezüket, szétnyitott tenyerüket a mellkasuk közepére helyezve enyhén meghajoltak egymás előtt.

– Azt hiszem, hogy kezdődik – mondta Boncor.

– Vágjunk bele! – válaszolta Zorgó.

A kezdet

Na, de ne szaladjunk ennyire előre, hisz minden valamire való történetet illik az elején kezdeni, amit most tisztelettel meg is fogok tenni. Hiszen ez nem csak egy valamirevaló történet ám, hanem egy igazi, eredeti, hamisítatlan kaland.

Kezdjük is az elbeszélést történetünk fő-főhősével, Bonccorral. Ha most találkoznátok Bonccorral, biztos vagyok benne, hogy azt mondanátok róla:

– Ő egy olyan, izé, valami!

Ez pedig nem is állna túl messze a valóságtól, hisz olyat, mint ő, még biztosan nem láttatok. De hogyan is láthattatok volna, mert nem a mi világunkban él. Bonccor igazából egy erdei manó volt, vagy ahogy ő nevezné magát, pixin.

Gyakorta emlegette is:

– Én egy igazi pixin vagyok!

A helyet, ahol ő élt, a lakói csak K'ainának nevezték. Ahogyan mi a világunkat Földnek, ők K'ainának hívták a saját világukat. Ezen a varázslatos helyen nagyon sok nemzetség él együtt, és annak ellenére, hogy mindegyik népnek van saját nyelve, valahogy mégis

megértik egymást. Számomra ez felettebb különösen hangzik, de Boncor erre csak annyit szokott mondani:

– Hát persze, hiszen mindenki ért a szív nyelvén!

Ami a manó kinézetét illeti, megpróbálom a lehető legpontosabban körülírni. Termetét tekintve fele olyan magas lehetett, mint egy felnőttember, nyurga, de mégis izmos. Testét világosbarna, puha szőrtakaró borítja, arca olyan, mint... itt kicsit bajban vagyok, mert volt benne valami macskaszerű, de nem is, inkább olyan menyétes vagy rókás, vagy mit tudom én. Na, de a lényeg az, hogy Boncor leginkább olyan Boncoros volt. Tulajdonképpen önmagára hasonlított.

Különbem remek kis legényke volt, bátor, okos, szerény, néha kissé konok, de mindent egybevéve jószívű és segítőkész, és mindennél jobban szerette a fákat és az erdőt. Ahol csak megfordult, mindenhol voltak barátai, és járt is mindenfelé, mert a pixinek általában vándorló életmódot folytattak.

Mielőtt azonban továbbmennék, szeretnék pár szót szólni a pixinekről, hogy tudjátok, kikkel van dolgotok.

A pixinek vagy erdei manók a varázslatos lények közé sorolhatók, termetük ugyan hasonló volt, de a külsejük nagyon változatos. Általában szőr borította a testüket, de ennek ellenére ruhát hordtak és két lábon jártak. Arcuk inkább állatias kinézetűnek volt mondható, bár emberi vonásokkal. Gyönyörűen és tisztán beszéltek, énekeltek és szavaltak, de különösen szerettek „vekönyálni“, ami a verses kornyikálás rövidítése, s ami időnként nagyon komoly, de többnyire vicces és szórakoztató volt.

Külön érdekességként megemlíteném, hogy miután kikel egy pixin, akkor – akár egy vadállat – azonnal el tudja látni magát, élelmet és vizet tud magának keresni. Fialat korában még semmit nem tud a világról, nincs ruhája sem, csak eszik, iszik és alszik, fokozatosan fejlődik. Az első kor végéig szinte állatként éli az életét, néha magányosan, néha falkába verődve. Egy idő után egy varázsütésre változásokon megy keresztül éfokozatosan találja meg önmagát, ekkor kezdődik a pixin második kora. Történetünk elején Boncor 12 vagy 135 éves kora között lehetett, és

ezt azért is volt ilyen nehéz meghatározni, mert az ő világában az idő valamiért teljesen máshogy telt. Sőt, néha olyan érzésem volt, hogy egyáltalán nem is létezik. Bárkivel beszéltem erről a dologról, mindenki értetlenül bámult rám, mintha valami nagyon furát kérdeznék tőle.

– Mennyi az idő?

– Hát, őőő, tessék, mi, hogyan?

– Azt kérdezem, hogy mennyi az idő, azaz mikor van most? Elsőként kinevettek, majd hozzátették:

– Hát, mégis mikor lenne az a most, hát nem most van a most?

Persze azt értették, hogy felkel a nap és világos van, azután pedig lemegy és sötét van, utána pedig ismét világos, de ez sem volt mérvadó. Az ő világukban többek között ez sem működik a megszokott rendszer szerint. Például volt olyan hely, ahol egy nap nagyon lassan telt, és ehhez alkalmazkodtak az ottlakók is, mert csak nagyon lassan változtak, és az életük is sokkal hosszabb volt, mint más népeké. Megint máshol sokkal gyorsabb volt a nappalok és az éjszakák váltakozása, ezért az ő életük sokkal gyorsabban telt. A világukban nem volt két olyan hely, ahol ugyanolyan hosszúak lettek volna a napok, de még olyan pixinek is léteztek, akik három napig egyfolytában aludtak, majd a harmadik nap délutánján felkeltek és azt mondták:

– Jó reggelt!

Azután hat napon keresztül ébren voltak, és a kötelező „jó éjszakát kívánok” után nyugovóra tértek. Volt, aki nagyon keveset pihent, de annál aktívabb volt az ébrenlétben. Annyi mindent csinált egyszerre, amiről akár napokig is mesélhetne.

Így – mivel minden nemzetség a maga módján érzékelte a napok és az idő változását – abban egyeztek meg, hogy a közös mértékegység aMOST lesz. Szóval az ő világukban mindig most volt!

No, de egy kicsit elkalandoztam, ott tartottam, hogy Boncor a pixinekidőfogalma szerint a másod korának vége felé járt, és még fiatalnak számított az övéi között. Még sok tanulnivalója volt, mielőtt beléphetha harmadkorba, és a legfőbb törzsi tanács teljes jogú tagjává válhat.

Boncor a felső toronyhatár közeli erdőkben járt, barátait látogatta meg. Ünnepeltek, mivel a pixinekre jellemző, hogy rengeteg ünnepük volt, szinte minden változást megélték és örömmel vettek a környezetükben. Most éppen a virágzás ünnepét ülték, vagy ahogy ők nevezték, a Hanát. A pixineknél Hana volt az egyik leghosszabb és legfontosabb ünnep, egyaránt jelentette az újjászületést és az elmúlást is.

A virágzás ünnepére minden évben már jó előre felkészültek: törzsi időjósok próbálták kitalálni, megjövendölni a kezdetét. Ők tájékoztattak arról, hogy éppen mikor és hol virágoznak a fák. A Hana vándorünnep volt, attól függően, hogy éppen melyik fa virágzott. A pixinek ilyenkor hatalmas területeket jártak be, mindenhova vigadalmat és örömet hoztak, az ünneplés pedig még napnyugtával sem ért véget. Az alkonyat után színes lampionokkal díszítették fel a fákat, így a látvány még hangulatosabb és varázslatosabb. Így vált Hana az újjászületés legfőbb ünnepévé, a virágok szirmai az állandó megújulást, különleges szépségük és gyors pusztulásuk miatt pedig a halandóságot, az élet elmúlását is jelképezték.

A manók szerettek szórakozni, jókedvű népség voltak. Ma este egy nagy tisztáson gyűltek össze, hatos, néhol kilences csoportokban üldögéltek egy-egy tábortűz körül. A tisztás közepén a zenekar furcsa hangszereken biztosított élénk, mégis nyugtató zenét. Volt például olyan trombitaszerűség, ami csak akkor szólalt meg, ha jól beleszívták; és volt olyan dob, amin nem kézzel, hanem lábbal rugdosva kellett tartani a ritmust. A zenekar körül kis lények táncoltak, főként pixinek, de akadt más nemzetségű is a vendégek között. Voltak közöttük erdei törpék, ők kisebbek, mint a pixinek, körülbelül a térdükig értek, a testüket nem borította szőr, és csúcsos sipkát hordtak. Inkább hasonlítottak az ember kicsinyített mására, mint valamilyen külön fajra, pedig egyáltalán nincsenek közeli rokonságban velünk. Volt ott pár tünde és goblinok is. Ők nagyon érdekes és színes társaság voltak, jó kedélyűek és hangosak, harsány nevetésük messzire elhallatszott. A társaságok szórakoztak és táncoltak, jó volt a hangulat.